

Tolókoscsival a Szent Földön, Jézus útján

Negyedik éve tagjai vagyunk férjemmel együtt a Krisztus Szeretete Egyház békéscsabai Gyülekezetének, ahol minden vasárnap hatalmas hitet és erőt kapunk a pásztorainktól a gyógyuláshoz. 2005 áprilisában a főpásztorunk, Jim Sanders kihirdette, hogy novemberben egy 8 napos, nagy létszámú zarándokutat szervez Izraelbe, a Szent Földre.

Én először szívemben kétségbeeséssel gondoltam arra, jó lenne elmenni egy ilyen csodálatos útra. De tolókoscsival reménytelennek tűnt számomra egy ilyen hatalmas vállalkozásban részt venni, egészséges, járóképes, nagy létszámú csoporttal együtt. Aggályaimat hamar eloszlatták, a szervezői elmondták, évek óta szerveznek hasonló utakat, és eleddig ez nem okozott problémát a résztvevőknek. Az utazási irodát képviselő kedves fiatalember – mint később megismertem – biztatott, tartsak velük, csupán arra kért, legyen velem családtag, aki segít.

Mindezek után bátran jelentkezünk – messze még a november, gondoltam –, és addig még sok minden történhet. Megkértük a nagyobbik lányomat, hogy jöjjön velünk, mert szükségem lesz a segítségére. Örömmel mondott igent, de mint később megtudtam, ahogy én, úgy ő sem hitte el, hogy terveink megvalósulnak Telt, múlt az idő, én senkinek sem mertem elmondani a baráti körömben és a távolabbi rokonságban, hogy mire készülődünk, mert tudtam, hogy bolondnak néznének és lebeszelnének ilyen „őrültségről”.

Egyre több kétely merült fel bennem: mi lesz velem, ha menet közben megbetegszem, vagy ami sokszor előfordult már, hogy meghúzódik a lábam, és akkor még segítséggel sem tudok lábra állni? Sorstársaim tudják, hogy gyakran kell szembesülnünk ezen problémákkal. Közöl-

gett az utazás, be kellett fizetni a részvételi díjat, ami igen megterhelte a családi költségvetésünket. Nem merem visszakozni, mert a lányomat és a férjemet is „bebolondítottam”. Lesz, ami lesz – gondoltam, bátorságot gyűjtöttem, intéztük az útlevelet és az utazással kapcsolatos tennivalókat.

Érdekes módon, ahogy egyre vészesebben közeledett az indulás, én egyre nyugodtabb lettem, és az a kis „bel-

ső hang” azt mondta, hogy „semmi probléma nem lesz, csak egy életre szóló csodálatos élményben lesz részem”.

Így jött el november 16-a. Előtte két nappal csomagolni kezdtünk. Ez nem könnyű még egy egészséges em-

bernek sem, nemhogy nekem, aki súlyos inkontinenciával is küszködöm. Ezt csak az érti meg igazán, aki ugyanabban a helyzetben van.

Az indulás napján hajnali egy órakor indultunk otthonról, 6 óra helyett már négy órakor a repülőtéren várakoztunk. A beszállás előtt az izraeli légitársaság alapos vizsgálatán kellett átesnünk, a gépünk fél 11-kor indult. A társaság egyik része egy nappal korábban felkerekedett, mert nem fértünk el egy repülőgépen, összesen körülbelül 350-en vettünk részt ezen az úton, az ország különböző helyeiről, de mindnyájan ebből a gyülekezetből.

Én életemben nem ültem repülőn, de nem féltem. A légitársaság személyzete hozott egy keskeny tolókosít, mert az enyém nem fért el az ülések között. Azzal bevittek a helyemre, ami a szárny közelében, középen volt. Délután 3 órára értünk Tel Avivba, ahol várt ránk több autóbusz, Jeruzsálembé indultunk a szállásunkra. Minden autóbuszon külön idegenvezető volt. Már abból a háromnegyed órás útból láttuk, hogy egy teljesen más világba csöppentünk.

Délután 5 órára elfoglaltuk a szobáinkat, és még a vacsora előtt volt időnk körülnézni és megcsodálni a pazar,

fényűző stílusban berendezett ötcsillagos hotelt. Itt töltöttünk 4 éjszakát, mielőtt a következő szálláshelyünkre mentünk.

Másnap a bőséges svédasztalos reggeli után autóbusszal szálltunk, és Jeruzsálem óvárosába mentünk, a Siratófalhoz, a Via Dolorosára, Jézus keresztútjára, az „Utolsó Vacsora Termébe”. Dávid király sírját néztük meg a Sion hegyén, a Getsemáni Kertben voltunk és az ottani templomban az Olajfák Hegyén. Délután egy kibucot szemlélünk meg Jeruzsálemtől nem messze, ahonnan szép kilátás nyílt a városra és Betlehemre, ahova sajnos nem jutottunk el, mert palesztin területen fekszik. Az egész utunk folyamán sokszor léptünk palesztin területre, minden esetben ellenőrzéseken estünk át, de ez nem volt kellemetlen és nyugtalanító, a katonák udvariasan viselkedtek velünk. Azt a benyomást keltette bennünk, minden itthoni híreszteléssel ellentétben, hogy vigyáznak ránk, és biztonságban vagyunk. Aznap még Jeruzsálem városát, a Parlamentjét és annak környékét néztük meg.

A következő napon a Jordán-folyó mellett, a jordán határ mentén elmentünk Yardenitbe, a Keresztelőhelyre, ahol János keresztelt, este egy híres amerikai evangélista, Benny Hinn alkalmán vettünk részt. Az utazás szervezésének idejét az ő programjához igazítottuk, szeretnénk volna személyesen találkozni vele. Ez volt a leghosszabb autóbusszos utunk, hisz az esti programunk helyszíne 100 km-re feküdt Jeruzsálemtől. Közben keresztülmentünk a júdeai sivatagon és láttuk, hogy hogyan élnek a beduinok itt. Másnap megint a júdeai sivatagon vágtunk át, csak ellenkező irányba, Massadában a Nagy Heródes idejéből, sziklák tetején álló római kori erődítményt néztünk meg.

Számomra meglepő és megnyugtató is volt, hogy az utunk a nevezetességekhez vezető utak többsége a mozgássérültek számára is alkalmas a közlekedésre, vagyis tolókosíval is meg lehet mindent közelíteni, és mindenhol van speciális mosdó is, így ezzel az akadállyal nem kell számolnia annak, aki vállalkozik erre a kirándulásra.

Ezután Kumránban voltunk, ahol a nevezetes tekerceket találták a sivatagban. Később a Holt-tengerhez mentünk, aki akart, fürödhetett a sós vízben. Az utunk során először ezen a helyen nem tudtam részt venni a programon, mert olyan meredek falépcső vezetett le a

vízhez, hogy ott kocsival nem lehetett lemenni. Én fenn maradtam, és gyönyörködtem a Holt-tengerben és a jordániai sziklás hegyekben, a családom lement fürdeni, lebegni a sós vízben.

A következő napon elhagytuk ezt a vidéket, és a Tiberiás-tenger felé, vagyis a Genezáreti tóhoz mentünk, vagy ahogy ott nevezik, Kinerethez. Utunkat gyönyörű virágok kísérték, november volt, de ott még meleg, rövid ujjú pólóban voltunk, eközben itthon esett a hó és hideg volt. Csodálatos helyeken álltunk meg, a Gideon-forrásnál, a Három-forrásnál, pálmafák és tavak között, amiben sokan fürödtek is. Voltunk Meggidóban is, az ásatásoknál. A hegyi beszéd, a kenyér- és halszaportítás helyére mentünk ezután, és gyönyörködtünk a különleges építészeti élményt nyújtó templomok szépségében.

Aznapi szállásunk Ramotban egy vendéglátásra specializálódott kibucban volt közvetlenül a tó partján. Az ellátás ugyanolyan pazar volt, mint korábban, minden szoba ablaka a tóra nyílt. Másnap elmentünk egy hajó-

útra a „Kineret Tengeren”, ahogyan ott nevezik, sajnos ekkor esett egy kicsit az eső, ami nekünk egy problémát okozott, de a helybeliek nagyon örültek. Az egész ország vízellátását ez a tó biztosítja, ezért áldás, ha esik az eső. Mi eközben egy múzeumban megtekintettük egy 2000 éves hajó restaurált példányát, amit a tóban találtak és körülbelül Jézus-korabeli. Bemutatták vide-

ón, hogyan hozták fel a felszínre és restaurálták 14 évig, amíg a jelen állapotába került, hogy kiállíthassák. Ezután kiderült az ég és elmentünk Kapernaumba, ahol Jézus tanított. Voltunk Kaphán a Péter háza fölé épített templomban is. Ezután egy halebédet kaptunk, majd továbbmentünk Názáretbe, ahol az „Angyali Üdvözlés” emlékére épített templomot néztük meg, a díszítéshez különböző nemzetek is adtak festményeket. Láttuk a magyarországi képet is, van, amelyiken a szent koronánk is látható. Ezt sajnos én nem láttam, mert nagy kövek vannak az úton és nagyon meredek. Én addig az autóbuszban ültem, de amikor a többiek visszajöttek, azonnal megmutatták a digitális fényképezőgéppel felvett mozgóképes felvételeiket, és este a lánynom által videóra rögzített képeket is megnéztük, így nem maradtam le semmiről. Kevés hely volt az, amelyet nem tudtam megközelíteni a tolokocsival, de nem bánom, a többi, amit láthattam, kárpótolt mindenért.

Az utolsó napunkon Cesareába mentünk, a Földközi-tenger partjára. Nagy élmény volt számomra az „igazi” tenger látványa, a római kori épületmaradványok és amfiteátrum. Az élmény a naplementében vált teljessé. Az utolsó éjszakát Tel Aviv közelében töltöttük, de keveset aludtunk, éjjel 1/2 2- kor indultunk a repülőtérre, ahonnan reggel 7 órakor indult a gép hazafelé. Dél előtt 10 óra 30-kor szálltunk le Ferihegyen, közben már láttuk, hogy esett a hó és a pilóta figyelmeztetett, hogy -5 fok van. A nyárból megérkeztünk a télbe, amit még napokig nem tudtunk megszokni.

Bár fárasztó volt, de csodálatos, egész életemre kiható élményben volt részem. Az a kis „belső hang” igazat mondott! Nem történt semmi, ami negatívan érintett volna az út során. Igaz, hogy ehhez olyan segítségre volt szükségem, mint a férjem és a lányom, akik az autóbuszra való fel és lerakásnál és egész úton segítettek nekem. Köszönöm nekik, és útitársaimnak is, akik szintén rendelkezésemre álltak, ha szükségem volt rájuk. Az egész kirándulást megúsztam néhány kék folttal a lábamon, ami itthon meggyógyult.

Mindenkit arra biztatok: ne féljen tolokocsival neki-vágni nagyobb utaknak, mert Isten velünk van és minden lehetetlennek tűnő helyzetben is kínál számunkra megoldást!

Hajdu Károlyné

